

VLADIMÍR LIŠKA

ŽENY ČESKÝCH PANOVNÍKŮ

VE FAKTECH, MÝTECH A OTAZNÍCÍCH

- LIBUŠE • LUDMILA • EMMA BURGUNDSKÁ • BOŽENA •
- JITKA SCHWEINFURTSKÁ • KUNHUTA UHERSKÁ • ALŽBĚTA REJČKA •
- ELIŠKA PŘEMYSLOVNA • BLANKA Z VALOIS • ANNA FALCKÁ •
- ANNA SVÍDNICKÁ • ALŽBĚTA POMOŘANSKÁ • JOHANA BAVORSKÁ •
- ŽOFIE BAVORSKÁ • BARBORA CELSKÁ • JOHANA Z ROŽMITÁLU •

LIBUŠE • LUDMILA • EMMA BURGUNDSKÁ • BOŽENA
• JITKA SCHWEINFURTSKÁ • KUNHUTA UHERSKÁ • ALŽBĚTA
REJČKA • ELIŠKA PŘEMYSLOVNA • BLANKA Z VALOIS
• ANNA FALCKÁ • ANNA SVÍDNICKÁ • ALŽBĚTA
POMOŘANSKÁ • JOHANA BAVORSKÁ • ŽOFIE BAVORSKÁ
• BARBORA CELSKÁ • JOHANA Z ROŽMITÁLU

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2012

© Vladimír Liška, 2012

Photos © Ljuba Vašáková, 2012

ISBN 978-80-7388-654-7

ŽENY
ČESKÝCH PANOVNÍKŮ
VE FAKTECH, MÝTECH A OTAZNÍCÍCH I.

VLADIMÍR LIŠKA

Obsah

PROLOG – Na počátku je Libuše	9
I. Zrození světice (LUDMILA)	23
2. Záhadná královna (EMMA BURGUNDSKÁ)	47
3. Knížecí milostnice (BOŽENA)	55
4. Jménem urozenosti (JITKA SCHWEINFURTSKÁ)	67
5. Romance pro královnu (KUNHUTA UHERSKÁ)	79
6. Být věčně mladá. (ALŽBĚTA REJČKA)	99
7. Žít pro odkaz předků (ELIŠKA PŘEMYSLOVNA)	113
8. Stvořena pro lásku (BLANKA Z VALOIS)	131
9. Ve stínu císaře (ANNA FALCKÁ, ANNA SVÍDNICKÁ, ALŽBĚTA POMOŘANSKÁ)	141
IO. Karlštejnská tragédie (JOHANA BAVORSKÁ)	151
II. Pro pravdu boží (ŽOFIE BAVORSKÁ)	161
I2. Královská podnikatelka (BARBORA CELSKÁ)	179
I3. Královna „dvojího lidu“ (JOHANA Z ROŽMITÁLU)	193
EPILOG – Žena ve středověku	211
Přehled použitých pramenů a literatury	225

Prolog

NA POČÁTKU JE LIBUŠE

Ačkoli je mezi prvními českými panovnicemi také žena, mytická kněžna Libuše, téma manželek českých knížat a králů stále čeká na zevrubné zpracování. Je samozřejmé, že vliv manželek mohl v mnohém podmiňovat rozhodování mocných manželů, většinou však zůstávaly ve stínu svých protějšků a jen občas se vynořují z toku času jako silné osobnosti, jimž se dařilo významně ovlivňovat osudy Českého království. Ze vzdálenější středověké minulosti se však až na výjimky nedochovaly písemné prameny a do historie vstupovaly pověsti, které si vyprávěl lid. Skutečnost bývala jistě i jiná, často až výrazně odlišná.

Tato kniha je pokusem poukázat na rozdíly mezi tradiční pověstí a historickou skutečností, kterou můžeme odvodit od skutků jejich manželů, záznamů v dobových kronikách či dalších písemnostech.

Začneme s nejstarším a největším národním mýtem české historie, spojeným s předpokládanou existencí ženy, které bylo později dáno jméno Libuše.

Podle naší nejstarší národní mytologie je první českou panovnicí, která se provdala za Lemúzana (Lemúzové – menší slovanský kmen, žijící na severu Čech v okolí řeky Bíliny) Přemysla Oráče a stala se

*Fiktivní portrét kněžny Libuše
v Promptuarii Iconum
Insigniorum z roku 1553*

mytickou praměti prvního historicky doloženého vládnoucího panovnického rodu v Čechách, tedy Přemyslovců, jejichž dynastie se v čele českého státu prokazatelně udržela více než čtyři století. Pokud bychom chtěli zohlednit i dobu vlád Libušiných a Přemyslových nástupců, museli bychom přičíst sto až sto padesát let s knížaty Nezamyslem, Mnatou, Vojenem, Vnislavem, Křesomyslem, Neklanem a Hostivitem, jejichž výčet uvedl děkan pražské kapituly Kosmas v latinsky psané kronice *Chronica Boemorum* (psána v letech 1119–1125), nejstarším spisu k českým dějinám; historicky však nejsou doloženi.

Ani kněžna Libuše není historicky doloženou osobností a také docela určitě nebyla kněžnou v pozdějším feudálním smyslu slova. To, co o této postavě našeho dávnověku víme, je pouhá legenda. Po praotci Čechovi a po svém otci, soudci Krokovi, byla Libuše třetím vládcem českého kmene a za její sídlo bývá označován pražský Vyšehrad. Ten však byl podle archeologů osídlen až mnohem později.

Pravděpodobněji to byl Libušín, ležící nedaleko dnešního Kladna. V sedmém století zde

Líst z tzv. Fredegarovy kroniky (Historia Francorum). Počátek díla několika autorů v Burgundsku spadá do sedmého století, kronika zaznamenává události v letech 583–768 (Francouzská národní knihovna)

*Kosmas (1045–1125), děkan
pražské kapituly při sv. Vítu,
autor Kroniky české (Chronica
Boemorum), vyobrazený
v opisu Lipské kroniky
ze čtrnáctého století*

skutečně bylo staroslovanské hradiště. Ostatně odtud bylo blíž do Stadice, kde si Libuše vyhlédla budoucího chotě Přemysla Oráče. Pod zbytky libušinského hradiště archeologové objevili stopy po ještě starší osadě, snad ze šestého století, tedy v podstatě z časů, kdy tady měla Libuše působit.

Libušín je vzdálený zhruba patnáct kilometrů od dalšího staroslovanského hradiště, v němž měl žít kníže Krok, který tu prý dokonce založil jakousi školu pohanské magie. Jedná se o Budeč, v sedmém století snad největší hradiště v centrální části Čech. Budeč možná skutečně sloužila jako sídlo prvních českých vládců, než tuto funkci převzalo další mohutné hradiště na Levém Hradci, kterému se navíc mohlo přezdívat Vysoký hrad, tedy Vyšehrad, protože leželo na vysokém ostrohu při levém vltavském břehu. Lze si docela dobře představit, že původní Vyšehrad se nacházel právě tady, na Levém Hradci, a teprve mnohem později, kdy sláva levohradeckého hradiště pohasla, přešlo jméno Vyšehrad na novou lokalitu v Praze, kde první osídlení datují archeologové do druhé poloviny devátého století.

Pokud tedy Libuše žila na Vyšehradě, jak vyprávějí některé pověsti, nemohlo se jednat o Vyšehrad pražský, nýbrž levohradecký. Takže k sedmému století, kdy měla vládnout kněžna

Kostel sv. Klimenta na Levém Hradci

Libuše, můžeme vztahovat pouze hradiště na Libušíně, Budči a Levém Hradci.

Pražský Vyšehrad však mohl mít jiný význam. Podle některých hypotéz zde stával posvátný pohanský okrsek k provozování rituálních obřadů, jichž se při zvláště významných slavnostech účastnili i předáci českého kmene. Tady se mohla konat důležitá shromáždění, doprovázená příslušnými rituálními úkony.

Podobných posvátných pohanských okrsků v Čechách existovala řada, většinu z nich v pozdějších staletích křesťané téměř beze zbytku vymýtili. Zničili pohanské háje a obětiště a na jejich místech postavili křesťanské chrámy, kostely a kaple. Někdejší posvátná místa dávných kultů se stala centry postupující christianizace Čech.

Podobný osud zřejmě stihl i pražský Vyšehrad. Od počátku desátého století se proměňoval v jedno z významných středisek nového křesťanského náboženství a zároveň v sídlo některých již historicky doložených přemyslovských panovníků, odvozujících svůj původ od bájných pramáti Přemyslovců, kněžny Libuše. Ta však mohla mít s pražským Vyšehradem společné jen to, že zde nanejvýš provozovala pohanské rituály.

Nesmíme také zapomínat na to, že Libuše měla dvě starší sestry Tetu a Kazi, v pověstech rovněž představované jako pohanské vědmy. Tato triáda určitě měla symbolizovat staroslovanské pohanství a jeho duchovní tradice, jež přetrvávaly ještě za života kronikáře Kosmy (*1045 – † okolo r. 1125), který o Kazi, Tetě a Libuši v úvodní části *Kroniky české* zanechal první zprávy, pocházející z tehdy známých lidových pověstí.

Libuše, nejmladší ze tří sester, se nakonec chopila vlády. Jak víme z nejstarší latinské legendy o sv. Václavovi (*Kristiánova legenda*; druhá polovina desátého století), Čechy tehdy sužovala jakási epidemie.

Josef Mathauser
(1846–1917): *Kníže
Krok s dcerami Kazi,
Tetou a Libuší*

Možná právě to byl okamžik, který Libuši nahrál, protože kdo jiný měl odvrátit neštěstí, když ne vědma. Kristián však o Libuši nemluví jako o kněžně, dokonce neuvádí ani její jméno, pouze se zmiňuje o „hadačce“, k níž se moudří mužové chodili radit.

Teprve Kosmas hovoří o nástupkyni soudce Kroka a nazve ji Libuší; rozsuzovala nejružnější pře a působila jako uznávaná autorita. Kněžnu z ní učinil až Václav Hájek z Libočan ve své česky psané *Kronice české* z první poloviny šestnáctého století. Jak tedy Libuše vládla?

O tom, jak byl organizován kmen Čechů v sedmém století, kdy měla Libuše s Přemyslem Oráčem panovat, nevíme nic bližšího. Pouze předpokládáme, že kmenové společenství se uvnitř dělilo na menší správní jednotky, tvořené možná většími rodinami (rody), v jejichž čele stáli stařešinové. Ti také tvořili jakousi vůdčí elitu celého kmene na shromážděních, kde se rozhodovalo o podstatných otázkách života všech osadníků.

Pokud je jako kníže první jmenován Přemysl Oráč, můžeme pouze předpokládat, že tento kníže byl první mezi sobě rovnými rodovými předáky českého kmene a jeho postavení bylo závislé na vůli shromáždění stařešinů. Postavení Libuše jako ženy bylo zřejmě komplikovanější, určitě nešlo o vládkyni v pravém slova smyslu, ale o kněžku pohanského kultu, nadanou zvláštními, dnes bychom řekli paranormálními schopnostmi, které z ní činily výraznou duchovní autoritu. Potvrzuje to i Kosmas, za vládkyni Čechů ji však neoznačuje.

Libuše zřejmě působila jako uznávaný arbitr při řešení sporů uvnitř kmenového společenství. Svými věštbami a dalšími rituálními úkony, při nichž se „radila s bohy“, mohla dokonce ovlivňovat rozhodování kmenových předáků i spoluurčovat život celého kmene. Měla prominentní pozici, avšak rozhodně nelze hovořit o tom, že by byla svrchovanou vládkyní. A když se pak její manžel Přemysl Oráč stal prvním českým knížetem, žila v jeho stínu. Jako pohanská vědma však zřejmě dál požívala všeobecné úcty.

Mějme na paměti, že se pohybujeme po tenkém ledě spekulací, hovoříme o bájném období naší historie, ze sedmého století máme totiž k dispozici jedinou historicky relevantní informaci. Tou je zpráva o existenci Sámovy říše, která vznikla někdy kolem roku 623 a rozpadla se po roce 658, kdy zemřel její panovník Sámó, původem francký kupec.

Dodnes bezpečně nevíme, odkud a kam Sámova říše sahala a zda její součástí byly i Čechy, nebo alespoň jejich část. Většina historiků se dnes přiklání k závěru, že jádrem této říše byla jižní Morava a Sámó je prvním doloženým vladařem slovanských kmenů v našem geografickém prostoru.

Že se slovanské kmeny spojily v obranný svaz proti agresivním nájezdům kočovných Avarů, víme díky dochované francké kronice bur-

Josef Mathauser
(1846–1917): *Libuše vítá
Přemysla*

gundského mnicha Fredegara (*Historia Francorum*; psaná od roku 583), která je hlavním pramenem informací o Sámovi a jeho slovanských kmenech, obecně nazývaných Venedové. Zda mezi ně patřil i kmen Čechů, není známo, odborné názory se velmi různí.

Podle jedné hypotézy mohli být Sám a Přemysl Oráč jedna a táž osoba (historici František Palacký, dr. Zástěra aj.), v jedenáctém století mohl tento vladař sloužit Kosmovi jako předobraz knížete Přemysla, období jeho panování se v podstatě krylo s dobou, kdy Libuše s Přemyslem měli vládnout. Tento názor však nemá historické opodstatnění.

Na rozdíl od Sába jsou Přemysl Oráč s Libuší mytické postavy, a jestliže Kosmas znal *Fredegarovu kroniku*, musel by znát i historii Sábova panování. O Sábově říši se však ve své kronice vůbec nezmiňuje.

Je také možné, že v sedmém století neměla Sábova říše na vývoj v české kotlině takřka žádný vliv, neboť území ovládané kmenem

Čechů nebylo součástí Sámova obranného svazu slovanských kmenů. O této říši proto Kosmas nic nesděluje a zabývá se jen Velkomoravskou říší, jejíž mocenský vliv do české kotliny prokazatelně zasahoval.

Protože neexistuje historický důkaz, můžeme usuzovat, že bájná pramáti Přemyslovců neměla se Sámovou říší nic společného a Přemysl Oráč nebyl totožný se Sámem, který podle Fredegara měl dvanáct manželů.

Z historického hlediska je tedy v sedmém století vývoj uvnitř české kotliny tajemným věkem, probleskuje jen zmínka o existenci Sámovy říše, která však do středu Čech zřejmě nezasahovala a její vliv na místní události nebyl žádný, nebo jen zcela okrajový. Sámův obranný val proti avarské rozpínavosti ležel na jihu Moravy a její mocenský osten byl obrácen na východ.

Ani to, že se Sám později střetl s vojskem franckého krále Dagobertha I., jak o tom vypráví Fredegarova kronika, vůbec nemusí znamenat, že tento konflikt zasáhl nějak výrazněji na území středních Čech. Kde se totiž tento střet mezi Franky a Sámovými Slovy, vrcholící roku 631 bitvou u Wogastisburgu, odehrál, nebylo dosud zjištěno. Místo pro Wogastisburg, kde Sám s Dagobertem I. vítěznou bitvu, nebylo dosud bezpečně určeno. Hypotéz je hodně, uvádí se jihozápad či jih Čech, rakouské Štýrsko, Pomohani v Německu, ale také Znojmo či Bratislava.

Vraťme se však k Libuši a jejím sestrám. Všechny tři ženy byly v něčem zcela výjimečné. Kazi byla vynikající léčitelkou, Teta specialistkou na pohanské obřadnictví a Libuše oplývala uměním věštit budoucnost a mívala jasnovidecké vize. Takový obraz nám zanechaly staré pověsti a je zcela zjevné, že šlo o vyškolené vědky či kněžky pohanského kultu.

*Josef Mathauser
(1846–1917):
Libuše věští slávu
Prahy*

Libuše a Přemysl Oráč se museli znát už dříve, ještě když Libuše žila na svém hradišti v Libušíně. Stará pověst, zaznamenaná Kosmou, totiž praví, že Libuše českému poselstvu přesně určila, kam se má pro jejího budoucího chotě vypravit: „Hleďte,“ praví, „hle za oněmi horami“ – a ukázala prstem na hory – „je neveliká řeka Bielina (dnešní Bílina) a na jejím břehu je viděti vesnici, jež slove Stadice...“

Můžeme sice věřit Libušině věsteckému daru i její jasnozřivosti, ale reálnější je předpokládat, že dobře věděla, kde její snoubenec a budoucí český kníže žije. Ukazovat svým poslům České středohoří však z pražského Vyšehradu rozhodně nemohla. Zato z Libušína i Levého Hradce ano, což opět nepřímou potvrzuje, že Levý Hradec mohl být původním „Vyšehradem“, kam se Libuše později přesunula, a toto místo se pravděpodobně stalo i sídlem Přemyslovým.

Představa Přemysla Oráče jako feudálního vladaře je rovněž zavádějící, titul knížete mu byl přiznán až v Kosmových časech. Ve skuteč-

*Josef Václav Myslbek
(1848–1922):
Přemysl s Libuše. Originál,
tvořený v letech 1881–1890,
umístěný u Palackého mostu,
byl zničen při náletu v únoru
1945, kopie sousoší je v parku
u vyšehradské baziliky sv. Petra
a Pavla od roku 1978*

nosti byl Přemysl kmenový vůdce, který předsedal kmenovému shromáždění, tvořenému vladyky jednotlivých rodů a sousedních kmenů, které uznávaly vůdčí roli Čechů. Kolik těchto kmenů však v sedmém století bylo, o tom se můžeme jen dohadovat, nicméně v té době už vznikaly zárodky budoucích kmenových společenství s centrální správou, jako byli například Lučané na Žatecku, Zličané na Kouřimsku, nebo Pšované na Mělnicku. Ve východních Čechách pak sídlili Charváti, z nichž později povstal vládnoucí rod Slavníkovců.

Hovoří se o dvanácti až patnácti slovanských kmenech, jež osídlily českou kotlinu, přesný počet však asi nebudeme znát nikdy. Jisté je pouze to, že roku 844 se vypravilo čtrnáct českých vladyků do Řezna, kde přijali křest. Otázka je, zda se jednalo skutečně o předáky čtrnácti českých kmenů, jak se dlouho tradovalo, nebo šlo jen o vladyky některých z nich. Je to však první historicky doložená reálie o přijetí křesťanství na území české kotliny (na Moravě christianizace probíhala již nejméně půl století).

Byly vysloveny i názory, že si Kosmas pověst o Libuši a Přemyslu Oráčovi vymyslel. Prý proto, aby podle antických vzorů dodal příslušný mytologický lesk vládnoucímu českému přemyslovskému rodu, za jehož historického

zakladatele je považován kníže Bořivoj I., svým způsobem však rovněž tajemná postava naší rané historie.

Je také dost zvláštní, že jméno legendárního praotce Přemysla se v genealogii historických českých knížat do konce dvanáctého století nevyskytuje, ačkoli jsou nazýváni Přemyslovci. V té době nenajdeme jméno Přemysl ani mezi ostatními mužskými členy přemyslovské dynastie. Proč asi? Pouhá náhoda, nebo bylo toto jméno z nějakých důvodů tabu? (Prvním historicky doloženým Přemyslem je až český král Přemysl Otakar I.: *1155 – †1230.)

Ve znojenské rotundě sv. Kateřiny se však nacházejí románské fresky zobrazující genealogii Přemyslovců, která počíná obrazem Libušina poselstva u Přemysla Oráče přesně v dikci pověsti, kterou zaznamenal Kosmas ve své kronice. Vznik fresek je datován k roku 1134, kdy Přemyslovec Kunrát II. Znojemský (†1150), prasynovec prvního českého krále Vratislava II. (vládl 1054–1092), nechal rotundu opravit a dochovaný dedikační nápis říká, že byl druhým obnovitelem rotundy.

Kdo však byl zakladatelem této stavby? A nebyly fresky v rotundě ve dvanáctém století také restaurovány, obdobně jako celý objekt? Pokud ano, byl by to důkaz, že pověst o Libuši a Přemyslovi byla známa už předtím, než ji zapsal kronikář Kosmas, který zemřel devět let před dokončením oprav znojenské rotundy.

Ale i kdyby fresky pocházely opravdu až z časů vlády Kunráta Znojemského, jak tvrdí historici, je jisté, že pověst o Libuši a Přemyslu Oráčovi musela být v té době u nás známá. Možná ani Kunrát II., tento „druhý obnovitel“ rotundy sv. Kateřiny, nepovažoval pověst o Přemyslu Oráčovi a Libuši jen za vymyšlený příběh, ale za dávno historickou skutečnost, podobně jako Kosmas, který ji ve své kronice zaznamenal, ale s největší pravděpodobností nebyl tvůrcem tohoto příběhu.

Pověst byla nepochybně už tehdy jedním z velkých českých mýtů, sahala do hloubi naší předkřesťanské éry. Zároveň se mýtus stal oslavou vládnoucího přemyslovského rodu i slovanských tradic, včetně tradic velkomoravských, z nichž se počátkem desátého století probouzelo povědomí české státnosti, dovršené za vlády prvních historicky doložených českých knížat v průběhu dalších desetiletí.

V těch časech vystupuje do popředí další výrazná ženská osobnost, považovaná se svým manželem, knížetem Bořivojem I. († 894), za skutečnou spoluzakladatelku raně feudálního českého státu a historických Přemyslovců. Prokazatelně jí náležel titul kněžny a stala se první i českou světicí. Jmenovala se Ludmila a její život ukončila mocenská aféra, která vyústila v brutální vraždu. Tragický skon kněžny Ludmily lze dokonce považovat za první historicky doloženou a politicky motivovanou nájemní vraždu v našich dějinách. Událost je navíc spojená s řadou otazníků, na něž historici dosud hledají odpovědi.

Zrození světice

KNĚŽNA LUDMILA

(* PO ROCE 860 – † 921)

*Vyobrazení sv. Ludmily v Dalimilově
kronice ze čtrnáctého století*

Kněžna Ludmila je významnou postavou českých dějin z několika důvodů. Ačkoli o ní nemáme dostatek zpráv a o jejím životě se dozvídáme kusé informace především prostřednictvím pozdější církevní legendistiky, byla to žena zcela výjimečného postavení, jímž po několik desetiletí spoluurčovala osudy raně feudálního českého státu na samém jeho počátku. Nepochybně proslula i jako obhájkyně christianizace vzrůstajícího se českého knížectví, jež vzniklo na troskách rozvrácené Velkomoravské říše, kterou zahubily po smrti jejího krále Svatopluka vnitřní rozbroje, doprovázené ničivými nájezdy kočovných Maďarů.

Rozpad Velké Moravy, s níž měl Bořivoj I. spojenecký svazek, byl také jednou z podstatných okolností, která dala vzniknout základům českého státu. Podobnou skutečností bylo přijetí křtu, které Bořivoje I. formálně stavělo do rovnoprávného postavení vůči jiným křesťanským vladařům Evropy a v samotných Čechách posilovalo jeho vlastní

mocenské postavení. Stejně důležité bylo i to, že křest přijala i Bořivojova manželka Ludmila, čímž se tento knížecí pár stal první historicky doloženou panovnickou dvojicí, usilující o šíření christianizace nejen na svém území, ale i na územích dalších kmenových vládců v české kotlině.

Kníže Bořivoj I. byl učenlivý. Pochopil, že křesťanské náboženství je skvělou záminkou k šíření vlastní moci. Nedělal nic jiného, než sousední franští i velkomoravští panovníci, kteří pod záminkou boje s pohanstvím rozšiřovali své državy. Taková byla doba. Kdo chtěl v rodině evropských vladařů něco znamenat, musel se nejprve stát bojovným křesťanem.

Křesťanství bylo tmelem moci a reprezentantem ideologie, pomáhající k tvorbě raně středověkých feudálních státních útvarů. Byl to základ velkých říší, francké i velkomoravské. Bylo tu však ještě něco, co spoluvytvářelo panovnickou moc. Dva nezbytné, nezanedbatelné faktory feudální vlády – vojenská síla a organizace správy dobytých území. Jedno bez druhého nemohlo existovat.

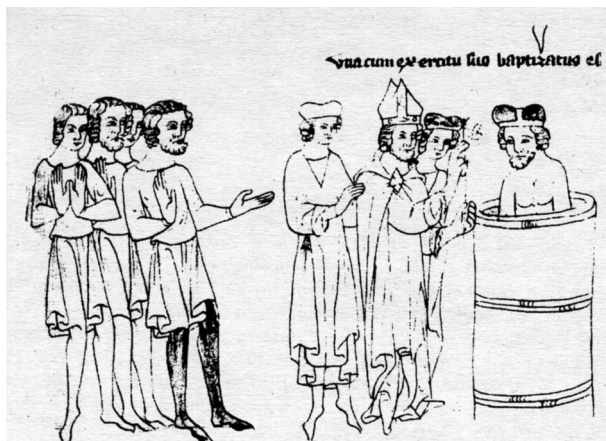
V tomto směru nemohl Bořivoj I. franckým a velkomoravským vladařům konkurovat, avšak měl jednu nepopiratelnou výhodu. Česká kotlina byla chráněna téměř ze všech stran pásem hor, které vytvářely přirozený obranný val

Kníže Svatopluk v Dalimilově kronice

Václav Ignác Leopold Markovský (1789–1846): Křest knížete Bořivoje

*Křest Bořivoje a Ludmily
(Velislavova bible; čtrnácté
století)*

proti nepřátelským vpádům. Čechy byly nárazníkovým pásmem mezi franckou říší a Velkou Moravou a vládcové těchto říší usilovali buď o ovládnutí české kotliny, nebo alespoň o získání spojení s tamními kmenovými vládci. Čechy se tak ocitly mezi dvěma mlýnskými kameny, neboť o vládu ve středoevropském prostoru spolu francká a velkomoravská říše neustále soupeřily. Slovanickým kmenům v české kotlině nezbývalo, než se přiklonit k jedné či druhé straně.

Nejvýhodnější bylo přimknout se k silnějšímu. Tak se zrodilo i Bořivojovo spojení s velkomoravským panovníkem Svatoplukem. Právě Svatopluk vybudoval mocnou slovanskou říši, která byla ve střední Evropě silným státním celkem, směle konkurujícím sousední francké říši, jejíž králové si opakovaně činili nároky na střední Evropu. Křesťanská Velká Morava jim stála v cestě. Jenomže něco jiného bylo válčit s pohany a něco jiného s křesťanskými Moravany, kteří se těšili přízni římských papežů. Frankové byli při svých agresivních vpádech na

Moravu vždycky poražení a nakonec museli uzavřít se Svatoplukem mír. Jejich králům nezbylo nic jiného, než tohoto mocného vládce Velké Moravy respektovat jako sobě rovného panovníka.

V těch pohnutých časech poslední čtvrtiny desátého století se zrodilo Bořivojovo spojení s velkomoravským vládařem. Bylo to opravdu spojení? Nebyl to spíše vztah vazala a mocného panovníka sousední slovanské říše, jenž se cítil být nadřazen českému knížeti? Jak asi reagovali ostatní kmenoví vládcové v české kotlině? Nepovažovali toto spojení, stvrzené i následným Bořivojovým křtem, za určitý druh kolaborace? Stáli opravdu všichni při Svatoplukovi, nebo mezi nimi byli i spojenci Franků?

Víme, že roku 845 se čtrnáct českých kmenových předáků nechalo v Řezně pokřtít. Bořivoj mezi nimi nebyl, podle historiků se narodil o sedm let později. Když se pak stal knížetem Čechů, byl ještě pohanem a podle dnešních odhadů byl moravským arcibiskupem Metodějem pokřtěn v letech 882–884; mohlo to ale být dříve, nebo naopak později.

V té době totiž Svatopluk ovládl značnou část české kotliny a vybral si Bořivoje jako svého „místodržitele“. Při výběru jistě přihlížel i k tomu, že Bořivoj ovládal strategicky cenné

Václav Hájek z Libočan
(?–1553): Relikviář sv. Ludmily
(Kronika česká)

Václav Hájek z Libočan
(?–1553): Bořivoj a Spytihněv
(Kronika česká)

území v samotném srdci Čech, navíc dobře zajištěné pevnými hradišti, jež českému knížeti umožňovala úspěšně se bránit proti vetřelcům. Přesto roku 872 Frankové v Čechách porazili spojené vojsko pěti domácích kmenových vládců (Svatoslava, Vitislava, Herimana, Spytimíra a Mojslava). O dva roky později uzavřel Svatopluk s franckým králem Ludvíkem Němcem mír.

Zůstává hádankou, co v té době dělal Bořivoj. Autor franckých, tzv. *Fuldských análů* ho mezi pěti poraženými kmenovými vládci neuvádí. Později do letopisů kdosi dopsal jméno Gorivej, dnes českými historiky považované za zkomoleninu jména Bořivoj. Byl tedy Bořivoj v roce 872 také účastníkem bitvy s franckými vetřelci, nebo nebyl? Nemáme jasnou odpověď, historici se domnívají, že k boji došlo kdesi poblíž Prahy, tedy na území v Bořivojově držení. Bylo by jistě podivné, kdyby svůj prostor nebránil.

Jinou možností je, že se Bořivoj vypravil ke Svatoplukovi na Velkou Moravu, žádat o vojenskou pomoc, a k bitvě s Franky došlo za jeho nepřítomnosti. Když se vrátil s vojenskými posilami, vytlačil francká vojska ze země, což nepochybně jeho mocenské postavení v Čechách posílilo. Moravské oddíly zde potom zůstaly jako jistina proti další případné francké agresi. To také může být důvod, že se Bořivojovo jméno ve *Fuldských análech* objevilo až dodatečně.

Nevíme, zda tomu tak skutečně bylo, ale s jistotou lze říci, že rok 872 se pro Bořivoje stal přelomovým datem, za nímž následoval jeho mocenský vzestup. Existuje také hodně odvážná hypotéza, podle které Bořivoj I. nebyl Přemyslovec, ale velitel moravské vojenské družiny, kterou Svatopluk vyslal českým kmenovým vládcům na pomoc proti Frankům. Byl by tedy Svatoplukovým příbuzným z velkomoravského vládnoucího rodu Mojmírovců.

Této úvaze chybí jakýkoli důkaz. Proti hovoří především fakt, že *Fuldské letopisy* uvádějí Bořivoje jako šestého českého vladaře. Pokud by se jednalo o Svatoplukova příbuzného, který se stal v Čechách jeho „místodržícím“, jistě by to autor letopisů neopomněl zdůraznit. A pak je tu akt Bořivojova pozdějšího křtu. Pokud by byl Bořivoj skutečně Mojžírovcem, určitě by se jednalo o křesťana. Svatopluk by do čela českého knížectví sotva dosazoval pohana, vždyť součástí politiky vládců Velké Moravy bylo šířit křesťanství. Bořivojův křest na Svatoplukův popud můžeme proto mít za důkaz, že tento český panovník pocházel z domácího, tj. českého prostředí.

V roce 875 se Bořivoj oženil, jeho vyvolenou se stala teprve čtrnáctiletá Ludmila, dcera Slavibora, vládce sousedního kmene Pšovů, který žil na hradě Pšov (Mělník). Co bylo důvodem tohoto manželského svazku, nevíme přesně, historici zpravidla zdůrazňují jeho politické pozadí, kterým měl být zahájen proces sjednocování celé země pod přemyslovskou vládou.

Bořivojovo výlučné mocenské postavení zřejmě zajišťovala i moravská vojenská družina, kterou mu dal k dispozici velkomoravský panovník Svatopluk. Bořivoj tak v Čechách hájil zájmy vladaře Velké Moravy, jemuž se cítil být

Josef Václav Myslbek
(1848–1922): Svatá Ludmila
v sousoší sv. Václava
na Václavském náměstí

*Josef Mathauser
(1846–1917): Arcibiskup
Metoděj křtí českého
knížete Bořivoje a jeho
manželku Ludmilu*

zavázán za jeho pomoc, s níž odrazil francké interveny. Následný sňatek se Slaviborovou dcerou zaručoval, že měl na své straně i vládce Pšovů, o němž historici soudí, že uznal Bořivojovu mocenskou nadřazenost a snad se stal jedním z vlivných velmožů jeho knížecího dvora. Oba vládcové mohli také nyní počítat se vzájemnou vojenskou podporou, s níž by odvrátili útok jakýchkoli vetřelců.

Tak byl uskutečněn první krok k budoucí centrální přemyslovské vládě v prostoru české kotliny. Po Slaviborově smrti se Bořivoj I., případně jeho synové, vzeší z manželského svazku s Ludmilou, měli stát vládci rozsáhlého území, zřejmě včetně Mělnicka. Časem pravděpodobně uznali Bořivojovo svrchované postavení někteří vládcové sousedních kmenů a vytvořili knížecí družinu a poradní sbor Přemyslovce, jenž se těšil důvěře i přízni mocného panovníka Velké Moravy.

Přijetí křtu bylo už jen vyústěním Bořivojova spojení se Svatoplukem. Český kníže se zavázal šířit křesťanství, což mimo jiné stvrdil

stavbami prvních křesťanských sakrálních staveb ve svých državách (kostelík sv. Klimenta na Levém Hradci, kostelík Panny Marie na Pražském hradě) i podporou křesťanského kněžstva, které vyslal do Čech moravský arcibiskup Metoděj.

Na Levém Hradci byla pokřtěna i kněžna Ludmila, čímž se tento manželský pár stal historicky první potvrzenou křesťanskou panovnicí dvojicí v Čechách. Je pravděpodobné, že křest tehdy přijali i další knížecí předáci, jimiž se Bořivoj obklopil. A aby Levý Hradec, spjatý až příliš s pohanskou minulostí, nepřipomínal staré časy, přesídlil Bořivoj se svou ženou na hradiště v Praze, která se v té době stala obchodním centrem jeho držav. Český kníže chtěl mít nad Prahou stálou kontrolu, a tu z Levého Hradce nemohl účinně uplatňovat. Šlo mu hlavně o daně z obchodní činnosti, jež se staly důležitým zdrojem panovnických příjmů.

Praha však lákala nejen obchodníky, ale i řemeslníky, kteří se tu začali usazovat, což Bořivoj vítal a podporoval, neboť z původně malé osady hodlal vybudovat sídelní město svého knížectví s hradištní citadelou, hrdě se vypínající na kopci u levého vltavského břehu.

Z pozdější křesťanské tzv. *Kristiánovy legendy* víme, že proti Bořivojovi vypuklo záhy po jeho křtu povstání, do jehož čela se postavil jakýsi Strojmr, který žil dlouhá léta ve vyhnanství v Bavorsku. Proto můžeme usuzovat, že všichni kmenoví předáci nestáli na straně českého knížete, považovaného za Svatoplukova exponenta, jehož prostřednictvím vládce Velké Moravy usiloval o ovládnutí celé české kotliny. Některým členům Bořivojovy knížecí družiny se to zřejmě ani trochu nelíbilo.

Kníže vzpouru nezvládl a byl nucen uprchnout na Moravu, kde žádal o ochranu i pomoc. I když autor *Kristiánovy legendy* píše, že motivy povstání byly ryze náboženské a lid se bouřil proti christianizaci země, mohly být ve skutečnosti v pozadí motivy politické, protože

historici tvrdí, že vůdce povstalců Stojmír byl rovněž křesťan a navíc snad i Bořivojův příbuzný.

Ale ať už to bylo jakkoli, kolem roku 884 se Bořivoj vrátil do Čech se silným moravským vojskem a povstalece porazil. Stojmír zahynul v bitvě a moravská vojenská družina Bořivoje opět dosadila na český knížecí stolec. Snad jako díkůvzdání za své vítězství nechal panovník na pražském hradě vybudovat dřevěný kostelík Panny Marie. Ten později vyhořel, ale Bořivojův syn Spytihněv jej poté obnovil jako první křesťanskou kamennou sakrální stavbu na Pražském hradě.

Ludmila to s Bořivojem jistě neměla lehké, prožívala s ním všechny úspěchy i nezdary. Není známo, jaký měla na manžela vliv a do jaké míry se jako česká kněžna podílela na jeho politických rozhodnutích. Dochované legendy pouze sdělují, že Bořivojovi porodila šest dětí, tři dcery a tři syny.

Historie dochovala pouze jména dvou synů, Spytihněva (* kolem roku 875) a Vratislava (* 887), kteří se po otcově smrti vystřídali na knížecím stolci jako jeho nástupci. Církevní legendy dochovaly Ludmilin obraz jako příklad zbožné křesťanky, která odvrhla svou pohanskou minulost a podporovala christianizaci českého knížectví, jež tehdy tvořilo širokou územní enklávu ve středních Čechách.

Kníže Bořivoj I. zemřel v pouhých šestatřiceti letech (kolem roku 889), jeho syn Spytihněv se ujal samostatné vlády v Čechách až kolem roku 894, kdy zemřel i velkomoravský panovník Svatopluk, který zřejmě po Bořivojově smrti vytvořil z jeho držav svůj protektorát, v němž kněžna Ludmila se Spytihněvem byli nuceni respektovat Svatoplukovu moc. Z českého knížectví se stalo území, kde měla rozhodující slovo moravská vojenská družina, která tu po Bořivojově skonu setrvala, jak dokládá archeology odkryté pohřebiště moravských bojovníků v místech dnešní jízdárny na Pražském hradě.

Odjezd kněžny Ludmily z Prahy (Velislavova bible, čtrnáctého století)

Zda a jak se s touto správou Moravanů českého knížectví vyrovnalo české obyvatelstvo, není jasné, ale vzhledem k Stroj mírovu povstání proti Bořivojovi, se to asi neobešlo bez problémů. Svatoplukova smrt však všechno změnila.

Historik František Palacký konstatoval, že se Bořivojův syn a nástupce na českém knížecím stolci Spytihněv dal pod ochranu sousedního německého krále Arnulfa a jeho následníků. Nový český panovník změnil spojence a dobrovolně se poddal tomu silnějšímu. Německý král Arnulf jistě uvítal, když se Spytihněv na říšském sněmu v Řezně objevil s nabídkou spojenectví, vždyť tím se mu otevírala cesta k ovládnutí celé české kotliny. Knížete Spytihněva i jeho průvodce Vitslava, jenž byl zřejmě vládcem jiného slovanského kmene v Čechách, přijal Arnulf přívětivě, nabídnuté spojenectví s českým knížetem přijal, Spytihněva potvrdil jako českého vladaře a sjednal s ním odvod příslušného vazalského poplatku. Spojenectví s německým Arnulfem slibovalo mír

a přinášelo nové bezpečnostní záruky, které už rozkládající se Velkomoravská říše nemohla zajistit.

Svatoplukův nástupce Mojmír II. na tento nenadálý obrat reagoval vojenskou výpravou do Čech, o jejímž výsledku nevíme nic bližšího. Zřejmě byl tento vpád Moravanů odražen, nebo se moravské vojsko muselo rychle vrátit zpět, aby čelilo dalším nájezdům kočovných Maďarů.

Můžeme předpokládat, že ani kněžna Ludmila nebyla proti vztahu svých synů k sousední německé říši. Svatoplukovo protektorství jí po Bořivojově smrti jistě bylo proti srsti i proto, že snižovalo její společenské postavení na pouhou vykonavatelku příkazů moravského vladaře.

Po manželově smrti ji jistě znepokojovala problematická samostatnost českého knížectví, oslabená nadřazeností Velkomoravské říše. Je možné, že ona sama iniciovala změnu, spojenectví s německým králem zaručovalo obnovu moci Přemyslovců ve vlastních državách nejméně na úrovni, jaká panovala za vlády Bořivoje.

Další vývoj ukázal, že to bylo moudré rozhodnutí, zaručovalo, aby Bořivojovi synové krok za krokem posilovali nejen samostatnost, ale i moc českého knížectví uvnitř české kotliny. Zatímco se Velká Morava topila ve vnitřních zmatcích a vojenských konfliktech s Maďary, české knížectví nastoupilo cestu vlastní expanzivní politiky, jež směřovala k ovládnutí nejen české kotliny, ale i k postupnému připojení moravského prostoru po definitivním pádu mojmírovské dynastie.

Bylo to výhodné i pro německé panovníky, kteří si spojenectvím s Bořivojovými nástupci zajistili vlastní mocenský vliv v Čechách. V christianizaci země zaujal přední místo latinsky mluvící klérus, přicházející hlavně z Bavorska, zatímco původní slovanská liturgie, šířená z Velké Moravy, začala upadat, až o dvě století později téměř beze zbytku zmizela.

Kněžnu Ludmilu si lze jen těžko představit jako truchlící vdovu, připravovala svým synům vstup na český knížecí stolec už v průběhu pětileté moravské převahy, a zřejmě nelitovala smrti mocného vladaře Svatopluka. Můžeme předpokládat, že vládce Velké Moravy se k ní choval jako poručník, kterého musela respektovat a poslouchat. Bezpečně ale víme jen to, že velkomoravský vládce byl zaměstnán válkami s Maďary v Podunají a české knížectví považoval za okrajovou državu při západní výspě své říše.

Ludmila v průběhu následujícího čtvrtstoletí zažila smrt obou svých knížecích synů, Spytihněva († 915) a Vratislava († 921), o nichž toho příliš nevíme. Spytihněv zemřel asi bezdětný, není známo, zda byl vůbec ženatý. S mladším Vratislavem to naštěstí bylo jiné. Kolem roku 907, kdy ve velké bitvě s Maďary u Prešpurku (dnešní Bratislavy) zahynul Mojmír II. a Velkomoravskou říši vítězní Maďaři vyplnili, se teprve osmnáctiletý Vratislav oženil s Drahomírou, dcerou knížete Stodoranů. Té se pak brzy po svatbě narodil syn Václav.

Tradice sice praví, že Drahomíra byla pohankou, ale je pravděpodobné, že když se její manžel stal roku 915 českým panovníkem, přijala i ona křest, byť zřejmě i nadále inklinovala k tajnému provozování pohanských obřadů. To mezi ní a Ludmilou vyvolávalo napětí. Stárnoucí Ludmila zřejmě těžce nesla její vlažný příklon ke křesťanství, ale Drahomíra stála s Vratislavem od roku 915 v čele knížectví, a tudíž i ona reprezentovala vládnoucí přemyslovskou dynastii. Navíc Ludmila musela svou snachu respektovat jako matku, která jejímu synovi dala následníky, bez nichž by přemyslovský rod už tehdy vymřel po meči.

Můžeme předpokládat, že za Spytihněvova panování žila Drahomíra spíše v ústraní. V roce 915 Spytihněv zemřel a před Vratislavem vyvstal nelehký úkol převzít otcovo i bratrovo dědictví.

Usednutí Vratislava na český knížecí stolec pozdvihlo Drahomíru mezi společenskou elitu, což mohlo oslabit dosavadní Ludmilino postavení jako matky vládnoucího přemyslovského rodu. Ludmile vyvstala rovnocenná soupeřka, která se nyní rovněž toužila prosadit.

Snad to byla zatím jen doutnající rivalita mezi tchyní a snachou, kterou se Vratislav snažil diplomaticky mírnit, avšak jeho nenadálá smrt v roce 921 přinesla zlom, jenž vyvrcholil vážnou vnitropolitickou krizí. Vratislavovi synové totiž nebyli zletilí, aby mohli převzít vládu. Václavovi bylo sotva čtrnáct, Boleslavovi teprve šest let. Jejich zájmy teď měly hájit dvě ženy – matka Drahomíra a babička Ludmila. A obě se k tomu cítily být povolány.

Kněžna Ludmila zřejmě měla nad svou snachou navrch. Drahomíra byla pouze přivdanou cizinkou a po ztrátě manžela se v pozici české kněžny mohla cítit ohrožená. O stálém Ludmilině mocenském vlivu nepřímo svědčí i pozdější církevní legendy, které zdůrazňovaly, že mladý Václav měl ke své babičce nejbližší. Byla to zřejmě ona, kdo se zasloužil o to, aby se její vnuk a budoucí kníže vzdělával v církevní škole na Budči. Štědře podporovala křesťanské duchovenstvo a christianizace země jí ležela na srdci, vždyť to bylo i přání jejího zesnulého manžela Bořivoje.

Proč ale obě ženy vzniklé mocenské vakuum v českém knížectví neřešily kompromisem? Církevní legendistika tvrdí, že důvodem jejich rozepří byla především jejich rozdílná víra. Může to však být zjednodušené vysvětlení, ve hře bylo mnohem více. Šlo o mocenské postavení, střety obou kněžen se týkaly budoucího knížete Václava.

Jeho poručníci a zároveň regentkou knížectví se mohla stát pouze jedna z nich, vládnout pospolu nepřicházelo v úvahu, na obou stranách chyběla dobrá vůle. Vzniklou krizi nakonec řešil sněm knížecích předáků, který měl rozhodnout o regentce země. Výchovou a péčí

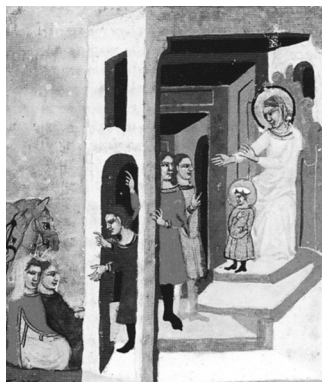
o budoucího knížete Václava (i mladičkého Boleslava) byla pověřena Ludmila jako nestor vládnoucího rodu. To jí zároveň mělo zaručit postavení svrchované vládkyně.

Jenomže mezi knížecími předáky bylo dost těch, kdo stranili Drahomíře. Sice nepředstavovali většinu, ale jak praví církevní legendy, země byla rozdvojena na Ludmiliny (Václavovy) a Drahomířiny straníky. Rozhodnutí sněmu o Ludmilině poručnictví tedy hrozbu dvojvládní nevyřešilo, jen přililo oleje do ohně.

To, že byla dána přednost Ludmile, nebylo nic nečekaného. Drahomíra nepocházela z přemyslovského rodu, dokonce ani z jiného rodu v Čechách. U knížecího dvora ji považovali za cizinku, která se jen díky přízni osudu vyšvihla do popředí.

Jako manželka zesnulého knížete však Drahomíra disponovala knížecím majetkem i knížecí vojenskou družinou, která Vratislavovi věrně sloužila. Bylo v ní mnoho bojovníků, které povolala ze své domoviny zřejmě poté, co se stal Vratislav českým knížetem. A třebaže to byli pohané, byli vítanou posilou, která v Čechách pomáhala Přemyslovcům udržet a upevnit moc.

Lutici, jejichž příslušníky byli i Stodorané, patřili mezi pohanská kmenová společenství Polabských Slovanů, v té době ohrožovaných sousedními křesťanskými Sasy. Vzestup Vrati-

Kněžna Ludmila a její vnuk Václav v Dalimilově kronice ze čtrnáctého století

slavovy moci v Čechách byl pro Lutice jistě žádoucí, silný český panovník se mohl stát důležitým válečným spojencem proti saské rozpínavosti. Sňatek Drahomíry s Vratislavem proto už za Spytihněvova panování mohly motivovat politické důvody. Lutici totiž vytvářeli nárazníkové pásmo proti saským velmocenským ambicím, které se mohly dotknout i Čech.

Ačkoli Přemyslovci svou politiku orientovali na spojenectví s Bavorskem, kde vládl vévoda Arnulf, od roku 911, kdy zemřel východofrancký král Ludvík Dítě, saský vévoda Jindřich usiloval o ovládnutí celé východofrancké říše jako její nový panovník. To vedlo ke konfliktu s bavorským vévodou, který měl totožné ambice a netajil se s nimi. Češi, kteří byli spojenci Bavorska, se proto mohli obávat vpádu Sasů i do české kotliny. A tato hrozba zřejmě Spytihněva a Ludmilu přiměla, aby mladšího Vratislava oženili s lutickou princeznou Drahomírou.

V době, kdy český kníže Vratislav zemřel (921), došlo však v sousedním Německu k nečekanému rozuzlení bavorsko-saských konfliktů, což zřejmě zamíchalo i politickými kartami v Čechách. Bavorský vévoda Arnulf uzavřel se saským vévodou Jindřichem mír a uznal ho za nového německého krále (Jindřich Ptáčník). Nelze vyloučit, že se politická změna v Německu přenesla i do mocenských sporů mezi Ludmilou a Drahomírou.

Konflikt mezi oběma českými kněžnami se mohl vyhrotit právě proto, že se Jindřich Ptáčník stal novým německým panovníkem. Pro Lutice to znamenalo vážné nebezpečí, Jindřich Ptáčník se totiž netajil úmyslem dobýt pohanské državy Polabských Slovanů. Drahomířina domovina se octla ve smrtelném nebezpečí, které bylo o to větší, že Ludmila, stejně jako bavorský vévoda, uznala Jindřicha Ptáčníka novým německým králem.

Lutici už nemohli s případnou českou podporou proti saským nájezdníkům příliš počítat, naopak Jindřich Ptáčník mohl s podporou bavorského vévody Arnulfa postavit proti Polabským Slovanům mnohem větší bojovou sílu. Kněžna Ludmila, zbožná křesťanka, která se stala regentkou českého knížectví, udělala to, co učinil kdysi její manžel a synové. Přidala se na stranu silnějšího. Dokud bavorský vévoda Arnulf s Jindřichem válčil o moc v rozpadající se východofrancké říši, stáli Přemyslovci na straně Bavorska proti Sasku, avšak v roce 921 se bavorský vévoda poddal saskému vladaři a uznal ho za nového krále. Jistě se to neobešlo bez vyjednávání, úplatků a dalších výhod, které bavorský vévoda od saského panovníka získal.

Aby uchránila české knížectví před případnou německou intervencí, kněžna Ludmila reagovala na skutečnost, že se ze soupeřů stali spojenci, jediným možným způsobem. Prostřednictvím bavorského kléru, usazeného v Čechách, vzkázala do Saska, že i ona stvrzuje spojení s novým německým panovníkem. Pokud to tak opravdu bylo – a mnozí historici se k tomu přiklánějí –, možná právě tím si nevědomky podepsala rozsudek smrti.

A jak na ohrožení své domoviny reagovala kněžna Drahomíra, když se Jindřich Ptáčník rozhodl se zvýšeným úsilím pokračovat ve vyhlašovacím válce proti pohanským Slovanům v Polabí?

Změna na německém trůnu ji nepotěšila, Jindřicha Ptáčníka považovala za nelítostného dobyvatele, který se pod záminkou šíření křesťanství snaží dobýt její rodnou zemi. Církevní legendy její protikřesťanské postoje dokládají jednoznačně. Ta nejstarší z nich, *Kristiánova legenda*, Drahomíru dokonce označuje za bezbožnici, jiné legendy o ní hovoří jako o zlovolné ženě, bažící po moci (legendy *Crescente fide christiana* – *Když se šířila křesťanská víra*, datovaná do r. 925, *Fuit in provincia Boemorum* – *Byl v zemi české*, po roce 925 aj.).

Drahomíra se s nadvládou Ludmily a její náhlou prosaskou orientací zřejmě smířit nehodlala. *Kristiánova legenda* navíc potvrzuje i to, že v českém knížectví propukly krvavé rozbroje mezi Drahomířinými a Ludmilinými a Václavovými přívrženci. České knížectví začal ovládat chaos a nepokoj.

Za této situace přešla mladší, razantnější i záludnější Drahomíra k činům, jejichž výsledkem byl mocenský puč, provedený na Pražském hradě družinou jejích lutických bojovníků. Kněžně Ludmile se podařilo závčas uprchnout na tetínskou tvrz, kterou měla v držení a která zároveň v těch časech zřejmě sloužila jako přemyslovské letní sídlo. Tady se pak měla podle pozdějších církevních legend oddávat zbožnému rozjímání. Dnes bychom řekli, že se stáhla do ústraní a ustoupila své snaše, která se v Praze ujala vlády.

Pozdější křesťanská legendistika zřejmě zcela účelově hovořila o zlém pohance Drahomíře a zbožné, dobrotivé Ludmile. Drahomíra prý okamžitě přistoupila k vyhánění křesťanských kleriků nejen z Prahy, ale z celého knížectví. Je ovšem otázka, zda všech, nebo jen těch, kteří podporovali Ludmilu, což se týkalo především bavorského kněžstva.

Důvodem mohla být i snaha zamezit dalšímu vlivu křesťanských kněží na mladičkého Václava, který byl více učeným mnichem než bojovníkem, jak by se slušelo a od něj jako od budoucího českého panovníka očekávalo. Jisté je jen to, že novou poručnicí se mu stala jeho matka (stejně jako malému Boleslavovi). Nesdílela projevy Václavovy hluboké zbožnosti, v nichž spatřovala jen změkčilost, na křesťanství pohlížela jen jako na politickou nutnost. Pro Václava však představovala křesťanská víra mnohem více, nikoli jen pragmatický kalkul moci.

Pučem získala Drahomíra všechno. Opanovala centrální sídlo knížectví a měla pod kontrolou i své dva syny. Proč se jí tedy její tchyně,

*Tunna a Gommon
škrtili svatou Ludmilu,
andělé ji odnášejí
na nebesa* (Dalimilova
kronika)

žijící v ústraní na Tetíně, jevila tak nebezpečnou, že se po několika měsících rozhodla dát ji zavraždit?

Všechna církevní legendistika se shoduje: Rozkaz k vraždě staré kněžny dala Drahomíra! Patnáctého září 921 proniklo vyslané vražedné komando do tetínské tvrze a dva velitelé Drahomířiných ozbrojenců, jakýsi Tunna a Gommon, Ludmilu uskrtili. Zločin připomínal rituální popravu, nekrvavou obět pohanským bohům, vždyť oba vrahové byli pohané, zřejmě vikinští bojovníci. Jak se však dostali dovnitř opevněné tvrze?

Legenda *Fuit in provincia Bohemorum*, která se zabývá životem sv. Ludmily, uvádí, že Tetín nebyl chráněný, do Ludmilina příbytku ozbrojenci vnikli snadno. Když je kněžna prosila, aby mohla dokončit svou modlitbu, tak jí to dovolili. Ludmila, která své vrahy nazývala bratry, je ještě prosila, aby ji zabili mečem, ale ti to odmítli, protože dobře věděli, že prolitá krev z ní mohla učinit mučednici. Tyto indicie vzbuzují domněnku, že Tunna s Gommonem mohli být křesťany, nikoli pohany. Lze ale uvěřit, že se vše odehrálo takto?

Věnceslav Černý
(1865–1936): *Zavraždění
sv. Ludmily*

Že by Tetín v tak nejistých časech nikdo nechránil, není příliš pravděpodobné. Možná příjíždějící ozbrojenci předstírali, že jsou smírcím poselstvem od Drahomíry, takže nebyl důvod bránit jim ve vstupu, Ludmila jim mohla nabídnout i pohostinství a nocleh.

Není vyloučeno, že obránci Tetína byli s vrahy domluveni a vpustili je dovnitř. Také to mohlo být tak, že o vražedném pověření věděli jen Tunna s Gommonem, kteří celé skupině jezdců veleli, nikoli ostatní vojáci, kteří s nimi na Tetín dorazili.

Ludmila oba Drahomířiny vojenské velitele přijala jako posly míru v domnění, že od snachy přinášejí návrhy k urovnání dosavadních sporů. Vražený útok byl nečekaný, kněžna si svůj omyl uvědomila pozdě a už nemohla zavolat pomoc. Vrazi ji uškrtili provazem (podle jiných verzí jejím vlastním šálem), a než se obránci i služebnictvo Tetína vzpamatovali, uprchli i se svým ozbrojeným doprovodem. Tělo

oběti nechali ležet na zemi, a na to, co se stalo, přišlo Ludmilino služebnictvo až po jejich odchodu.

Legendy nic bližšího nesdělují. Drahomíra se stala skutečnou vládkyní českého knížectví.

Ludmila byla spoluzakladatelkou knížectví, které ve středoevropském prostoru začalo nahrazovat zaniklou moc Velké Moravy, určité se považovala za ochránkyni tohoto dědictví a v cizácké uzurpátorce musela spatřovat vetřelce. Že by se smířila s tím, že v Praze začala vládnout Drahomíra, a na Tetíně se jen oddávala modlitbám?

Ludmila byla stále sněmem ustavenou regentkou a její opevněná tvrz se mohla stát centrem odboje proti Drahomíře, kterou řada českých velmožů stále považovala za cizinku. Proč by však Drahomíra volila násilí, když mohla celkem snadno svou tchyni z Tetína odvézt Pražský hrad, kde by ji pak měla pod přímou kontrolou? Vydát příkaz k jejímu zavraždění bylo riskantní, zločin mohl proti Drahomíře popudit část knížecích předáků a vyvolat v zemi rozbroje, které si určité nepřála.

Je zde mnoho otazníků.

Drahomíra oba vrahy potrestala, Tunnovi se později podařilo uprchnout, Gommon byl odsouzen k smrti. Podle *Kristiánovy legendy* nechala vyhladit i rodiny obou vrahů. Chtěla snad jejich potrestáním demonstrovat, že neměla s vraždou Ludmily nic společného?

A co křesťanský kostelík sv. Michala, který nechala Drahomíra vybudovat na Tetíně v místě Ludmilina hrobu (její ostatky později dal přenést do Prahy kníže Václav I.). Že by to bylo pokání pohanky, jak říkají církevní legendy? Pohanská kněžna zosnuje vraždu a pak projeví úctu vůči oběti? To až příliš působí jako nepovedená fraška. Nebylo to jinak?

*Detail náhrobku sv. Ludmily
v bazilice sv. Jiří na Pražském
hradě*

Ludmilinou násilnou smrtí se v českém knížectví vytvořila nová situace a sousední německý král Jindřich Ptáčník se jistě musel ptát, zda nová česká vládkyně půjde v Ludmiliných stopách jako jeho spojenec. Ke změně na českém knížecím stolci došlo bez jeho přičinění. Věděl, že se novou českou vládkyní stala žena z jednoho kmene Polabských Slovanů, s nimiž vedl válku, a proto se rozhodl, že nic neponechá náhodě.

Roku 922 vpadlo do Čech vojsko, vedené bavorským vévodou Arnulfem. K intervenci zřejmě došlo na příkaz německého krále Jindřicha Ptáčníka, který se potřeboval ujistit o tom, co Drahomíra hodlá udělat, zda nechce svým krajanům pomoci. Arnulfovi šlo jistě i o to, aby se zpět do Čech vrátili vypuzení bavorští kněží, jejichž prostřednictvím mohl opět posílit svůj mocenský vliv v české kotlině. Jeho tažení Čechami se zastavilo až u Prahy a došlo k jednání s Drahomírou.

Ta zůstala na českém knížecím stolci dál jako regentka, tažení tedy nemělo charakter trestné výpravy za Ludmilinu smrt. Z toho by se dalo odvodit, že v té době už byla křesťankou.

*Svatá Ludmila, kamenná socha z rodinné dílny Brokoffů
(Jan Brokoff, první čtvrtina osmnáctého století)
v kapličce poblíž baziliky Sv. Petra a Pavla na Vyšehradě*

KNĚŽNA LUDMILA

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading

.